

ТИЈАНА СЛАДОЈЕ

ЗЛАТНА СТАЗА

ЗЛАТНА СТАЗА

златна стаза је испред мене
просута посред мора,
и мада сицилије нема ни на видику,
могла бих кренути њоме
као варварски краљ ког
обману фатаморгана.
и ја бих јој поверовала.
сицилије нема ни на видику,
најбоље што се нуди је светло
капа да рона.
кренула бих морем и оно би се
раздвојило, или бих лако
ходила по води, лебдела на
зракама сунца, месеца,
не јер сам ја посебна,
већ јер је довољна сама
спремност да са песка свести
загазиш у море неизвестно.

ЗАБРАН

живот се разлива по мени
као сава по забрану
живот плави све

носи све пред собом
немам за шта да се ухватим
реке се изливају из корита
реке се уливају у море
ја и даље идем са чашом у руци
немам за шта да се ухватим

тонем у живи песак
пустиње без краја
ветар ме носи
светлосном брзином
гутам таласе воде
гутам таласе песка
људи успевају да
уклепсидре живот
ја стојим на дини без трага
везујем очи уши уста нос
немам за шта да се ухватим

у мени расте стуб.

ТИШИНА

као добро натопљен
пешкир у врелу ноћ
пријатна тежина тишине
се разлива по мојим
раменима.
као тешки дебели јорган
који те зими греје
у хладна јутра ти не да
да устанеш.
тишина мири и блажи
пријатан притисак свете руке
на леђима од ког дах
лакше тече и срце лакше куца.

ОНАЈ ПИСАР (ИЛИТИ СЕОБЕ)

да ли се одувек презивао тако
или је презиме добио због посла.
кад је чуо наше, одмах нас
упрего,
није било доста што њих двоје
пишу, и мене је шибо,
мада сам бежала.
сеоба ће бити док је људи, вели,
и све то се записати мора.
хоћеш храну, воду, хоћеш
кров над главом, пиши,
марво, кад за друго ниси.
хоћу храну јер смо били гладни.
хоћу кров над главом јер
смо били пусти.
и тако се лаћам
крвавога пера, о чему ћу другом
— него о бездомству.
слагао је да је мочвара сад сува,
још и данас лебди смрдљива парица
и знам да је он тај
што нас у свет прогна
и за кров над главом
да пишемо нагна.
презиме не мењам
чак ни кад се удам,
све док једног дана,
без воље и знања
и сама не постанем —
пишчевић.

НЕШТО КАО ПУТ

сецкам лук и завршим
у једној улици у торонту
пored неке арапске мењачнице.
то је најмрачнија улица
у граду, а ипак се ту осећам

тако сигурно.
седим, читам, и шетам
смедеревском тврђавом,
нисам је видела скоро четврт
века.
и нису то места где сам често ишла,
нису то места где сам дуго била.
један ћошак у барселони
близу океанаријума
нека чудна улица у бућа потоку
ту смо неког чекали
calle de san fernando – argüelles
пут за тамамес
сад сам већ пред
зградом radio sevilla
чикмице алфаме
монашке пећине у
брдима крај стила
уски кривудава пут до кардета
зелено гувно на ком
баба и деда нешто раде
пут до царевца
једна улица у трсту
препуна цвећа
пролаз у загребу
у ком се налази рупа
незанана кишна улица
што иде кроз горњи град
савршена симетрија улица
тестаћа и мачка на једној тераси
нека пуста улица на телепу
препуна великих паса
једна улица у нишу која личи
на симину
fuencarral и san bernardo
које извиру из трга quevedo
једна уличица са задње
стране синагоге у бечу
неки темишварски трг
запарни кафић у будимпешти
и воз који јури кроз бургундију.
чудно је бити свуда.